

ARNHEMISCHE SCOURA NIE

De prijs der Advertentien is van regels / 1.00, en voor elken centen, behalve 35 centen zegelplaatfing.

Donderdag 9 APRIL.

Waaron is onze vertegenwoordiging impopular?

Reeds meermalen, en nu nog laatstelijk bij de beraadslagingen over het reglement van orde, hebben zich eenige leden der Staten-Generaal, beklagd over de heinspende wijze, op welke de dagbladen veelal over de vertegenwoordiging spreken. Zij zochten den grond, waar hij niet te vinden is, — in het gebrekkige reglement van orde.

Wat is het doel der vertegenwoordiging? Men gaf aan het volk deel in de regering van den staat, dewijl men begreep, dat dit, alleen, een zwaart punt en nauwkeurig middel, om aan deze te voldoen, het best zou weten te vinden. Maar, wanneer het volk door zijne vertegenwoordigers heet mede te regeren, zoo wil het daarvan ook de uitwerkselen zien. Het wil zien, dat zijne vertegenwoordigers toonen, die behoeften te kennen en daartegen doeltreffende middelen te vinden.

der vertegenwoordiging; in elk geval, de meening der vertegenwoordigd wordenden zullen uitdrukken; dat zij hunne overtuiging aan die der menigte ten offer zullen brengen, — ware de ondragelijkste aller dwangelandijen; want het ware de leer invoeren van den sterksta, van de massa, het ware de heerschappij overgeven aan onkunde en vooroordeel. Volgt daaruit, dat de vertegenwoordiging eenen geheel afgescheidenen weg moet bewandelen? handelen moet, alsof het een geheel andere overtuiging is, dan die van de bekeerling is, die alleen orgaan van den volkwil is, wanneer men haar vooraan vindt op den weg van elke verbetering, wanneer men haar de gansche diepte der veranderingen van het volk ziet peilen, en het volk niet meer vrees of angst, de reddende engel is.

De pligt der vertegenwoordiging is het, met de kroon de maatregelen te beramen, welke tot de welvaart des volks, tot zijne materiële, intellectuele en zedelijke ontwikkeling strekken kunnen. Waar de kroon onvrijelijk blijft, om welke reden ook, zal men eene vertegenwoordiging, die hare pligten begrijpt en volbrengt, vereenigen voor de voeten des troons vinden, met bescheidenheid, maar ook met eene waardigheid, die vragen wat tot doel leiden kan, waartoe aan beides, en vertegenwoordiging, de magt gegeven is. Zij zal in het nuten die verlangen in het blootleggen dier behoeften geen enkel aanbeveling, het hoofd van den staat zien; want, waar pligt gebiedt, is het nimmer onbespiedig, te spreken. Zij zal er eene bewijs van vertrouwen in

vinden jegens de kroon, welke zij met het recht, wordende, behandeld maakt, dat deze, zoo als zij de kennis daarvan bekomen zal hebben, haar hare medewerking niet onttrekken zal. Liet de vertegenwoordiging na, in elk geval, groot of klein, manmoedig voor de haar toevertrouwde belangen op te treden, — zij wane niet, dat zij de verantwoordelijkheid, voor latere rampen en onheilen op de kroon en hare raadsheden zal kunnen schuiven. Zij zal als eene medepligtige behandeld worden: was het niet in hare handen, het kwaad te stuiten of te voorkomen? Hare berusting in het gebeurde zal haar als misdadig aangerekend worden.

Bij ons is het die lijdzaamheid, die berusting in hetgeen gebeurd is en gebeurt, welke de vertegenwoordiging impopular gemaakt heeft. Zij wijte het aan hare eigene wijze van handelen, niet aan haar reglement, van orde. Wanneer zag men haar op de bres stryden voor de rechten en vrijheden der nederlandsche kroon? Wanneer troffen wij haar op den weg, die tot de welvaart der natie kan leiden? Wanneer zagen wij haar met ernst en kracht te voorschijn treden? Wij zagen haar, ja, nu en dan, een enkel wetsontwerp afstemmen; wij zagen haar, ja, nu en dan, den schijn van eene of andere demonstratie van meer belang maken, — maar kwam men ten slotte tot iets degelijks? zag men eenheid van doel? consequentie? zag men ijver en nauwgezetheid in hare handelingen? Wij wenschen bevestiging te kunnen antwoorden. Elke bijeenkomst, elke vergadering bewees zwakte en zwakheid. Jan-Salieu-geest beheerschte de Kamer.

Wil dit daarom zeggen, dat de leden der Kamer met moedwil, opzettelijk, uit gunstbejag of oneerlijke bedoelingen hunnen pligt zouden verzuimen, hunnen eed zouden schenden? Er is niemand, die dit zou kunnen eene meening zou hij, die dit onderstelde, van ons volk moeten koesteren? Maar de publieke belangen ondervinden bij ons nog niet dien ijver en die deelneming, welke zich bij bijzondere vrees openbaart. Men vindt honderd redenen om er zijn gebrek aan ijver achter te verschuilen en zijne zwakheid en laauwheid te verschoonen. Het een is te moeilijk; voor het andere moeten de ministers zorgen, die weten het toch het best, hoe het met de zaken zit; men mag de kroon niet dwingen. Nu eens zijn het de kammeren op de middellandsche zee, dan is het de drang der omstandigheden, dan is het de ijdele vrees van het bestuur te zullen kwetsen, welke van handelen terughoudt. Het ontbreekt den mensch, die een last van zijne schouders schuiven wil, nimmer

aan redenen, door welke hij zijn geweten in slaap sust. De heer DE KEMPENAER spreekt daarom met recht van het gemis aan alle geestkracht der Kamer; de heer VAN DAM VAN ISSELT verweet der Kamer daarom met grond, in de vorige zitting, haren onwil om mede te werken tot hetgeen zij zelve honderde malen noodzakelijk verklaard had. Geen van beiden wilde hunne medeleden daarom beschuldigen van opzettelijk den onheilvollen weg te bewandelen; welken zij volgen; maar beiden meenden hen te moeten opwekken, om zich, in het belang van natie en kroon, tot de gansche hoogte harer roeping te verheffen.

Wij zeggen in het belang van natie en kroon. Inderdaad, beider belangen zijn hier niet te scheiden. Wij willen niet bedreigen met rampen, welke wij wenschen; dat nimmer gebeuren zullen; wij willen het spookbeeld niet oproepen eener revolutie, van welke wij bidden bewaard te blijven; maar op den tegenwoordigen weg loopt men beide in de armen. Men bedriege zich niet, men sluitte zijne oogen niet voor de werkelijkheid, die om hem zie rondom zich. Overal vertoont zich ontevredenheid; overal openbaart zich oppositie tegen bestuur en vertegenwoordiging. En wie zijn die ontevredenen, wie zijn die opposanten? Zijn het enkele dwaashoofden, zijn het teleurgestelde eerzuchtigen, welke uit eigen belang eene kunstmatige opgewondenheid trachten te bewerken. Willen de oppositie en hare dagbladen verwarring stichten? prediken zij ongehoorzaamheid aan wet of wettig gezag? Eene onhandige, zich-zelve en hare beschermers compromitterende, ministerie drukkers moge dit trachten te doen gelooven, — wij kunnen van haar niets beter verwachten, daar het haar ambacht schijnt te zijn, waarheid voor logen te laten doorgaan; maar ieder vrage het zichzelf en zie den kring zijner bekenden rond; zijn het niet de verstandigen, de meest talentvollen, de warmste beminnars van hun vaderland, welke zich met den gang der regering niet vereenigen kunnen, de oppositie uitmaken? Ziet, dit is gevaarlijk, dit is onheilspellend, wanneer de vertegenwoordiging niet reddend tusschen beide treedt. Het behoort, echter, eene kracht van geest, eene vastheid van wil, welke wij tot heden vruchteloos bij haar zoeken.

De oppositie heeft het gevoel, dat de vertegenwoordiging eene vijandige houding tegen de kroon zou aannemen; zij acht beider overeenstemming voor het heil des lands noodzakelijk; maar zij wenscht, dat elk voor zich met volkomene vrijheid hare pligten, geheel en ferm, zonder aanzien des persoons, vervulde. Dit men dit bij de vertegenwoordiging zoekt, doch niet vond, werd deze impopular.

